

Rolnummer 4993
Arrest nr. 85/2011 van 18 mei 2011

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, gesteld door het Hof van Beroep te Bergen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en P. Nihoul, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*   *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij arrest van 25 juni 2010 in zake de stad Bergen tegen Edouard Deschamps, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 5 juli 2010, heeft het Hof van Beroep te Bergen de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1) Schenden de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het beginsel van het geheim van de stemming dat ten grondslag ligt aan de aanneming van sommige administratieve besluiten door collegiale organen, en met artikel 100, vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet, in zoverre zij de collegiale bestuursorganen die ertoe gehouden zijn een besluit te nemen dat voortvloeit uit een geheime stemming, dezelfde verplichtingen inzake uitdrukkelijke motivering zouden opleggen als de individuele bestuursorganen of de collegiale organen die ertoe gemachtigd zijn een besluit te nemen op basis van besprekingen ?

2) Schenden de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het beginsel van het geheim van de stemming dat ten grondslag ligt aan de aanneming van sommige administratieve besluiten door collegiale organen, en met artikel 100, vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet, in zoverre zij zouden vereisen dat een gemeenteraad die zich heeft moeten uitspreken op basis van een geheime stemming, in de hoofdtekst van de handeling als uitdrukkelijke motivering alle redenen aangeeft waarom hij, in het kader van een vergelijking van titels en verdiensten van kandidaten met een soortgelijk profiel, heeft gekozen voor een van de kandidaten en niet voor de anderen ?

3) Schenden de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met het beginsel van het geheim van de stemming dat ten grondslag ligt aan de aanneming van sommige administratieve besluiten door collegiale organen, en met artikel 100, vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet, in zoverre zij een besluit op grond van artikel 100, vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet genomen van de gemeenteraad, die na een vergelijking van de titels en verdiensten tussen twee kandidaten met een soortgelijk profiel, zich anders heeft uitgesproken dan na afloop van een vorige vergelijking van hun titels en verdiensten, op grond van een ontoereikende uitdrukkelijke motivering onregelmatig zouden maken om de enige reden dat de handeling niet uitdrukkelijk aangeeft welke motieven de gemeenteraad ertoe hebben gebracht van mening te veranderen ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de stad Bergen, vertegenwoordigd door haar gemeentecollege;
- Edouard Deschamps, wonende te 7000 Bergen, Vieux Chemin de Binche 311;
- de Ministerraad.

De stad Bergen heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 1 maart 2011 :

- zijn verschenen :

. Mr. S. Ben Messaoud *loco* Mr. T. Vandenput, advocaten bij de balie te Brussel, voor de stad Bergen;

. Mr. F. George *loco* Mr. J. George, advocaten bij de balie te Hoei, voor Edouard Deschamps;

. Mr. M. Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeskil*

Op 13 december 2004 heeft Edouard Deschamps de stad Bergen gedagvaard voor de bevoegde Rechtbank van eerste aanleg teneinde die stad te laten veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding wegens fouten die zij zou hebben begaan in het kader van verschillende handelingen met betrekking tot de aanstelling en de benoeming in de ambten van directeur en onderdirecteur van de muziekacademie van de stad Bergen.

De fouten die Edouard Deschamps de stad Bergen verwijt, steunen hoofdzakelijk op de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Edouard Deschamps heeft de gemeenteraad van de stad Bergen met name verweten dat hij, tijdens zijn beraadslaging van 27 juni 2000, rekening heeft gehouden met het criterium van de voltijdse anciënniteit, bij de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten, om Annik Bertin deeltijds aan te stellen in het ambt van directeur van de muziekacademie van Bergen en dat hij, terwijl de gemeenteraad van de stad Bergen eerder, in aanwezigheid van dezelfde elementen van vergelijking, had beslist Edouard Deschamps in dat ambt vast te benoemen, niet heeft aangegeven om welke redenen hij van mening is veranderd, waarbij het geheim van de stemming hem volgens die eiser niet vrijstelt van die verplichting.

De Rechtbank van eerste aanleg heeft de eis gegrond verklaard en de heer Edouard Deschamps een voorlopige som van 40 000 euro toegekend, waarbij de stad Bergen is bevolen een tabel voor te leggen met, vanaf 6 september 2000 tot 1 april 2008, de belastbare brutobedragen en nettobedragen waarop de eiser aanspraak had kunnen maken indien hij was aangesteld als directeur van de muziekacademie van Bergen.

Het voor het verwijzende rechtcollege ingestelde hoger beroep strekt ertoe de oorspronkelijke eis ongegrond te verklaren.

In het verwijzingsarrest preciseert het Hof van Beroep te Bergen :

« Te dezen onderstreept de stad Bergen dat zij niet kan aanvaarden dat aan de gemeenteraad die moet beraadslagen op basis van een geheime stemming dezelfde vereisten inzake uitdrukkelijke motivering worden

opgelegd als die welke gelden voor een administratieve overheid waarvan de beslissing wordt genomen door middel van een orgaan dat is samengesteld uit een enkele persoon of een groep van personen die niet aan de geheime stemming zijn onderworpen.

Zij wijst op de extreme moeilijkheid om de voormelde wet strikt toe te passen in het geval van een geheime stemming en onderstreept dat die toepassing op twee categorieën van beslissingen die zich niet in eenzelfde situatie bevinden en vallen onder onderscheiden beraadslagingsprocessen, verplichtingen op het vlak van de uitdrukkelijke motivering zou doen wegen, hetgeen volgens haar in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Men kan zich afvragen of de hiervoor aangebrachte discriminaties objectief en redelijk verantwoord zijn.

De appellante vraagt dus terecht dat met toepassing van artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof aan dat laatste prejudiciële vragen worden gesteld ».

Die vragen zijn hiervoor weergegeven.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van Edouard Deschamps

A.1. Edouard Deschamps, geïntimeerde voor het verwijzende rechtscollege, voert aan dat de drie prejudiciële vragen ontkennend dienen te worden beantwoord.

Hij herinnert eraan dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van toepassing is op de bij geheime stemming genomen besluiten en dat die vereiste van een uitdrukkelijke motivering niet onverenigbaar is met het geheime karakter van de stemming die voorafgaat aan de aanneming van dergelijke besluiten. Bovendien zouden het collegiale orgaan dat een besluit bij geheime stemming moet nemen en het individuele of collegiale administratieve orgaan dat op basis van besprekingen een besluit kan nemen, zich ten aanzien van de verplichting van de uitdrukkelijke motivering niet in een verschillende situatie bevinden. In ondergeschikte orde voert Edouard Deschamps aan dat het redelijk verantwoord is een identieke behandeling op te leggen aan de twee betrokken situaties. Op dat punt eigent hij zich de argumentatie toe die de Ministerraad heeft uiteengezet en die in A.2 is samengevat.

Te dezen herinnert de auteur van de memorie aan de bewoordingen van de beraadslaging van de gemeenteraad van de stad Bergen van 5 september 2000, waaruit niet zou kunnen worden opgemaakt om welke redenen de beraadslaging van 27 juni 2000 waarbij zijn benoeming in het ambt van directeur van de muziekacademie van Bergen is verantwoord, is ingetrokken.

Ten aanzien van de tweede en de derde prejudiciële vraag voert hij in hoofdorde aan, waarbij hij verwijst naar de memorie van de Ministerraad, dat die niet ontvankelijk zijn in zoverre de bewoordingen ervan het niet mogelijk zouden maken te bepalen ten opzichte van wie de gelijkheid zou zijn verbroken.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. De Ministerraad herinnert eraan dat de bij geheime stemming genomen besluiten zijn onderworpen aan de verplichting van de uitdrukkelijke motivering in zoverre, enerzijds, de voormelde wet van 29 juli 1991 niet erin voorziet dat dergelijke besluiten ontsnappen aan de vereiste van de uitdrukkelijke motivering en in zoverre, anderzijds, het loutere gegeven dat het besluit is genomen bij geheime stemming de uitdrukkelijke motivering ervan niet onmogelijk maakt.

A.2.2. De Ministerraad voert aan dat de eerste prejudiciële vraag ontkennend dient te worden beantwoord. Hij is van mening dat de verwijzende rechter de in het geding zijnde bepalingen in die zin heeft geïnterpreteerd

dat zij, als gepaste motivering, de vereiste opleggen dat de handeling bestaande in de benoeming aangeeft om welke redenen de auteur ervan ertoe is gebracht een kandidaat boven een andere te verkiezen.

In de eerste plaats voert hij aan dat het collegiale orgaan dat een besluit bij geheime stemming moet nemen, zich, ten aanzien van de verplichting van de uitdrukkelijke motivering, niet bevindt in een situatie die wezenlijk verschilt van die van het individuele of collegiale administratieve orgaan dat op basis van besprekingen een besluit kan nemen. Dezelfde verplichtingen inzake uitdrukkelijke motivering opleggen aan beide soorten organen zou dus verantwoord zijn. Dat zou het geval zijn in zoverre zowel de bij geheime stemming genomen besluiten als die welke zijn genomen op basis van besprekingen moeten voldoen aan de verplichting van de materiële motivering.

De Ministerraad herinnert eveneens eraan dat het doel van de verplichting van de geheime stemming erin bestaat de leden van het collegiale orgaan te beschermen tegen elke druk, zodat de geheime stemming zich verzet tegen de openbaarmaking van de motieven die de stem van ieder lid van de gemeenteraad heeft bepaald, maar de uitdrukkelijke motivering van het genomen besluit niet in de weg staat, vermits het zou volstaan de motieven aan te geven die de meerderheid hebben bepaald.

In ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat er een objectieve en redelijke verantwoording bestaat die ertoe verplicht beide situaties identiek te behandelen.

Een gedifferentieerde behandeling van de organen die zich bij geheime stemming uitspreken en de organen die zich uitspreken op basis van besprekingen op het vlak van de uitdrukkelijke motivering van de door hen genomen besluiten, zou leiden tot een verbreking van de gelijkheid tussen de bestuurden voor wie die besluiten bestemd zijn, in zoverre de bestuurden voor wie een bij geheime stemming aangenomen maatregel bestemd is, niet in staat zouden zijn de motieven te kennen die aan de basis liggen van de hen betreffende besluiten.

A.2.3. Ten aanzien van de tweede en de derde prejudiciële vraag voert de Ministerraad in hoofdorde aan dat die niet ontvankelijk zijn in zoverre de bewoordingen ervan het niet mogelijk zouden maken te bepalen ten opzichte van wie de gelijkheid zou zijn verbroken. In ondergeschikte orde verwijst hij naar de argumentatie die hij heeft uiteengezet in verband met de eerste prejudiciële vraag indien de in het geding zijnde categorieën identiek waren en besluit daaruit dat de vragen eveneens ontkennend moeten worden beantwoord.

Standpunt van de stad Bergen

A.3.1. In haar memorie herinnert de stad Bergen eraan dat niet wordt betwist dat de bij geheime stemming genomen besluiten wel degelijk zijn onderworpen aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het is niet discriminerend die besluiten te onderwerpen aan de verplichting van de uitdrukkelijke motivering. Het is daarentegen strijdig met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet die wet in die zin te interpreteren dat zij de beraadslagingen op basis van een geheime stemming en die welke dat niet zijn, aan een identieke juridische regeling op het vlak van de uitdrukkelijke motivering onderwerpt.

De aard van beide soorten besluiten is immers verschillend ten aanzien van de verplichting van de uitdrukkelijke motivering, zodat aanvoeren dat de verplichtingen van de uitdrukkelijke motivering even strikt daarop van toepassing zijn, een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, terwijl geen enkel motief bestaat dat die gelijke behandeling van verschillende categorieën verantwoordt.

A.3.2. De stad Bergen voert aan dat de drie prejudiciële vragen bevestigend moeten worden beantwoord.

De bij geheime stemming genomen besluiten en de besluiten die zijn genomen op basis van een bespreking onder de leden van het orgaan dat de betrokken handeling heeft gesteld, zijn van fundamenteel verschillende aard ten aanzien van de vereisten van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De vereiste in verband met de geheime stemming belet immers het bij geheime stemming genomen besluit te motiveren door te verwijzen naar de standpunten van de leden van het collegiale orgaan in kwestie. Een motivering eisen die verder gaat dan de vermelding in het *instrumentum* van de betwiste handeling van de motieven die tot dat besluit hebben geleid, in voorkomend geval de verwijzing naar het criterium van de anciënniteit, zou erop neerkomen te eisen dat de standpunten van ieder lid van het collegiale orgaan worden vermeld. De stad Bergen herinnert voorts aan de rechtspraak van de Raad van State volgens welke het geheim van de stemming de gemeenteraad

niet verbiedt om de motieven voor haar keuze bekend te maken. De stad Bergen vervolgt dat daarentegen niet kan worden geëist dat de concrete beoordeling van die verschillende criteria daarin eveneens wordt opgenomen.

Uit die elementen blijkt dat de collegiale organen die beraadslagingen bij geheime stemming aannemen, zich niet bevinden in een situatie die identiek is aan die van de andere administratieve overheden en dat alleen een redelijke en bijgevolg gedifferentieerde beoordeling van de vereisten inzake de uitdrukkelijke motivering in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.3.3. De stad Bergen weerlegt voorts de stelling van de Ministerraad en van Edouard Deschamps volgens welke de beoordeling van de draagwijdte van de vereiste van de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen die bij geheime stemming zijn aangenomen, in het licht van hun bijzondere aard, erop zou neerkomen de bestuurden voor wie die zijn bestemd, een minder grote bescherming te bieden dan die welke wordt geboden aan de bestuurden voor wie een besluit bestemd is dat op basis van besprekingen is genomen.

Men zou alleen kunnen spreken van een verminderde bescherming indien zou vaststaan dat de bijzondere motivering van een bij geheime stemming genomen besluit, waarin de standpunten van de leden van het bevoegde collegiale orgaan niet worden vermeld, de persoon voor wie het bestemd is, niet zou toelaten de motieven ervan ten volle te begrijpen.

Er bestaat echter geen enkele twijfel over dat een benoemingsbesluit waarin de criteria worden vermeld waarop de auteur van de handeling zich heeft gebaseerd om de profielen van de verschillende kandidaten te beoordelen, de adressaat van de handeling in staat stelt te begrijpen om welke redenen niet is geoordeeld dat hij over het beste profiel beschikte. Indien, zoals voor de besluiten waarvan Edouard Deschamps de wettigheid voor de verwijzende rechter betwist, het beoordelingscriterium de anciënniteit is, kent de kandidaat die niet wordt benoemd het motief voor zijn uitsluiting indien het betrokken besluit vermeldt dat de kandidaturen zijn beoordeeld op basis van de anciënniteit van de kandidaten. Het is in dat opzicht niet noodzakelijk dat hij kennis heeft van de verschillende besprekingen die gedurende de besluitvorming tussen de leden van het collegiale orgaan hebben plaatsgehad.

- B -

B.1.1. De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen :

« Artikel 1. Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder :

- Bestuurshandeling :

De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur;

- Bestuur :

De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- Bestuurde :

Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.

Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Art. 4. De bij deze wet voorgeschreven motiveringsplicht is niet van toepassing indien de motivering van de handeling :

1° de uitwendige veiligheid van de Staat in het gedrang kan brengen;

2° de openbare orde kan verstoren;

3° afbreuk kan doen aan de eerbied voor het privéleven;

4° afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht ».

B.1.2. Artikel 100, vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet, dat in het Waalse Gewest artikel L1122-27 van het Wetboek van de plaatselijke democratie en de decentralisatie is geworden, bepaalt :

« Er wordt enkel over voordrachten van kandidaten, benoemingen in betrekkingen, indisponibiliteitsstellingen, preventieve schorsingen in het belang van de dienst en tuchtstraffen bij geheime stemming beslist, bij volstreckte meerderheid van de stemmen ».

B.2. Uit de elementen van het geding en uit de motivering van de verwijzingsbeslissing blijkt dat het Hof wordt gevraagd of de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in die interpretatie dat zij vereisen dat een besluit dat een collegiaal orgaan met toepassing van artikel 100, vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet bij geheime stemming heeft genomen, de motieven moet aangeven waarom dat orgaan ertoe is gebracht, wanneer het zoals te dezen gaat om een akte van benoeming, een kandidaat boven een andere te verkiezen.

B.3.1. De voordelen van de uitdrukkelijke motivering worden in de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 juli 1991 als volgt beschreven :

« De bestuurde wordt door de motivering niet alleen in kennis gesteld van de redenen die ten grondslag liggen aan de bestuurshandeling, maar hij krijgt bovendien de mogelijkheid om met kennis van zaken een gesprek aan te gaan met het bestuur dat de handeling heeft verricht ten einde de beslissing eventueel ‘ om te buigen ’. In geval van beroep kan de verzoeker die

de motivering van een bestreden handeling kent, beter zijn rechtsmiddelen voorbereiden. En tot slot is de motivering een waarborg dat de zaak op een ernstige en onpartijdige wijze zal worden onderzocht.

Voor het bestuur heeft de motivering tot gevolg dat de betrekkingen met de bestuurden vlotter verlopen en dat het zich meer op zijn overtuigingskracht dan op dwangmiddelen kan verlaten. De motivering vergemakkelijkt tevens de controle van de hogere of de toezichthoudende overheid op het ondergeschikte bestuur » (*Parl. St.*, Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-1, pp. 1 en 2).

In dezelfde parlementaire voorbereiding wordt, in de volgende bewoordingen, het doel van het wetsvoorstel uiteengezet :

« Het is de bedoeling van de indiener van dit wetsvoorstel om, door middel van een afzonderlijke wetgeving, in het Belgisch administratief bestel het algemene principe in te voeren van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voor de bestuurshandelingen als tegenhanger van het fundamentele recht van de bestuurde om de gronden te kennen van de beslissing die op hem betrekking heeft » (*ibid.*, p. 8).

B.3.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet blijkt dat die verplichting van de uitdrukkelijke motivering, zoals de Raad van State herhaaldelijk in herinnering heeft gebracht, eveneens betrekking heeft op de besluiten die bij geheime stemming zijn genomen (*ibid.*, nr. 215-3, pp. 21 en 22).

In het advies dat hij heeft uitgebracht over een wetsvoorstel dat ertoe strekte de voormelde wet van 29 juli 1991 te wijzigen, teneinde de bestuurshandelingen waarvan de aanneming krachtens de wet bij geheime stemming gebeurt, van het toepassingsgebied ervan uit te sluiten, wetsvoorstel dat niet is aangenomen, heeft de Raad van State eraan herinnerd :

« Het doel van een geheime stemming is immers de leden van het collegiaal orgaan te beschermen tegen iedere druk van binnenuit of van buitenaf *ut singuli*. Wat geheim gehouden moet blijven worden, is datgene wat ieder lid van het collegiaal orgaan ertoe gebracht heeft te stemmen zoals het heeft gestemd. Het lid moet dus niet zeggen waarom het zo gestemd heeft, maar dat neemt niet weg dat de beslissing die na de stemming is genomen gewettigd moet kunnen worden door motieven die blijken uit het administratief dossier (materiële motivering), die, wegens de verplichting tot uitdrukkelijke motivering, overgenomen moeten worden in de beslissing » (*Parl. St.*, Kamer, 2002-2003, DOC 50-2336/002, p. 7).

B.4. De situatie van het collegiale orgaan dat ertoe is gehouden een besluit bij geheime stemming te nemen, met toepassing van artikel 100, vierde lid, van de Nieuwe Gemeentewet, verschilt, ten aanzien van de verplichting om de bestuurshandelingen te motiveren, in wezen

niet van die van de individuele of collegiale organen van de administratieve overheden die besluiten nemen op basis van beraadslagingen die niet geheim zijn. Hoewel het juist is dat de geheime stemming zich verzet tegen de openbaarmaking van de persoonlijke standpunten van ieder lid van de gemeenteraad, is het niet met die vereiste onverenigbaar dat het door het collegiale orgaan zelf genomen besluit de motieven aangeeft die aan de basis ervan liggen. Immers, de uitdrukkelijke motivering van een individuele administratieve handeling bestaat in het aangeven, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die ten grondslag liggen aan het besluit, en niet in het naast elkaar plaatsen van de individuele standpunten van ieder lid van het collegiale orgaan. De wettelijke verplichting van de geheime stemming wordt niet verzwakt door de wettelijke verplichting om het aldus genomen collegiaal administratief besluit uitdrukkelijk te motiveren.

B.5. De veralgemening van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering voor de administratieve overheden, ingesteld bij de wet van 29 juli 1991, is een recht van de bestuurde, aan wie aldus een bijkomende waarborg wordt geboden tegen bestuurshandelingen met individuele strekking die willekeurig zouden zijn.

Gelet op het met de wet van 29 juli 1991 nagestreefde doel vermeld in B.3.1 en B.3.2, kan niet worden aanvaard dat een persoon die zich kandidaat heeft gesteld voor een betrekking, geheel of gedeeltelijk wordt belet de motieven te kennen die aan de basis liggen van een hem betreffend besluit om de enige reden dat dat besluit bij geheime stemming is genomen. Hij bevindt zich immers in dezelfde situatie als die van iedere bestuurde die zich kandidaat heeft gesteld voor een benoeming.

B.6. De prejudiciële vragen dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 18 mei 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse